

ДЖЕРАЛД КАРШ ОПАСЕН ВЛОГ

Превод от английски: [Неизвестен], 1998

chitanka.info

Имате остро око, господине, щом веднага ме познахте по снимките, дето се появиха във вестниците и списанията. Мисля, че малко съм се променил, но иначе съм си същият онзи Питър Перфремънт, когото толкова превъзнасяха за откритията в ядрената физика. Радвам се, че ме познахте от пръв поглед. Иначе човек може да ме вземе за офейкал каторжник, за луд или нещо такова — та нали самият аз ви помолих да седнем в това тъмно ъгълче и да ме скриете с гърба си. Ако надзърнете в огледалото над главата ми, ще видите входа. Там по някое време ще цъфнат двама младоци. Те идват за мен. По тъпите им мутри ще познаете, че са от службите за сигурност.

Като ме видят, разбира се, ще подскочат: „О, господин Перфремънт, колко ни е приятно да ви срещнем тук!“. А после ще заплачат, че имат бърза работа, и ще ме отведат. Една от малкото радости, които са ми останали на стари години, е да се измъквам от тези типове. Веднъж се скрих в кош за мръсно бельо. А днес намъкнах върху вечерния си костюм работни дрехи, за да се вмъкна на концерт. След приятната вечер ще се върна у дома, но сега ми се иска още мъничко да съм сам.

За всички тия неудобства трябва да се сърдя само на себе си. Заряха работата си още през 1950 година, когато цялата истина за бомбата над Хиросима стана достояние на всички. С това моята работа горе-долу привърши. Преместих се в красива малка виличка на нос Фес в Южна Франция. Имах намерение да си кротувам, докато си събера библиотека, и по мъничко да се занимавам с наука в моята малка, но добре обзаведена лаборатория. Не пропусках нито един музикален фестивал, сръбвах си по чаша винце върху терасата на някой приятен ресторант и продължавах академичната война с доктор Франкенбург. Тази война впрочем не е по-крвопролитна от партия шах и засяга свойствата на елемента флуор.

Сред елементите той е абсолютен разбойник, жива главоблъсканица. По своите капризи флуорът си е направо примадона, а по характер — престъпник по рождение. Не можеш да го задържиш в чист вид, тегли го към всичко, което го има на Земята. Но в един прекрасен ден успях да отделя субстанция, която за краткост по-нататък ще наричам флуор-80 — шест унции гъсто желе с цвят на варовик. Потенциално тази пластина притежава взривна сила, която може да изпрати цялата ни планета в преизподнята — за толкова

време, колкото ѝ трябва на кибритената клечка да се запали. Докато флуор-80 беше в ръцете ми, оставаше напълно инертен. Можеш да го блъскаш с чук, да го гориш с поялник — нищо. Но при определени условия, които тогава ми се струваха напълно недостижими, това парче ставаше неопишимо страшно. Като казвам „неопишимо“, искам да кажа „неизмеримо“.

Сложих бележника с формулата и изчисленията в плик, за да го скрия в подземията на Морската банка в Сабл дьо Фес. Пластинката флуор-80 притиснах между две картончета и я мушнах в също такъв плик, който сложих в джоба. Работата е там, че в града имам приятел, с когото обичам да сръбвам по чаша чай. Загложди ме глупавият мерак да му покажа моята пластина. Затова отидох у доктор Райзин. Той си е стар чешит, надживял суетата на общественото признание — някога се е ползвал с уважението на добър архитект, специалист по стоманени конструкции.

— А това е нещо специално към чая — казах му, като хвърлих небрежно на масата моето малко пакетче флуор-80.

— Пушено филе ли?

— Не.

— Струва ми се, че вече си минал през барчето — рече Райзин заядливо.

— Бъркаш, идвам направо от банката.

— Охо, тъй значи — пачка с банкноти! Дай по този повод да ударим нещо по-силно.

— Не съм бил в банката, за да вземам, Райзин. Напротив, този път вложих.

— Не ме разигравай, моля те. Какво е това?

— Това — отвърнах — е неопровержимо доказателство, че Франкенбург греши. Това е половин дузина унции абсолютно стабилен флуор-80 и в същото време неговата критична маса.

Кльощавият стар кокал измърмори:

— Не ме шашвай с умни приказки. Доколкото зная, когато радиоактивно вещество достигне при определени условия това, което се нарича критична маса, протича ядрен взрив. А ако наистина е така, малкото ти пакетче представлява опасност, прав ли съм?

— Точно така — отвърнах. — Достатъчно да изпари планета от средна величина.

Райзин наля чай и съвсем безгрижно попита:

— Как го привеждаш в действие? Надявам се, не като го метнеш на масата, нали?

— Не може да се взриви без необходимите условия, които обаче е трудно да се постигнат.

— И за какъв дявол го донесе тук?

Бях разочарован — пластината не му направи никакво впечатление!

— Ами, за да го видиш. Досега никой освен мен не бе виждал флуор-80. Още повече, че след около четиринайсет часа той ще се изпари. Ако трябва да бъде точен, това вещество вече се взривява. Но се взривява бавно. За да бъде взривът наистина реален, трябва да се даде възможност на това късче да увеличи обема си при температура над шейсет градуса по Фаренхайт в херметично затворена бомбена обвивка с обем най-малко десет хиляди кубични фута. При тези условия, щом възникне необходимото налягане, то се взривява. Но за да се достигне налягането, при което ще започне пренареждането на атомната структура, нашата бомба с обем десет хиляди кубични фута трябва да има обвивка с дебелина два или три фута. Това са необходимите условия.

Като разбъркваше чая си, Райзин ме прекъсна:

— Нека тогава спокойно да си се изпарява. Но след като така и така си го донесъл, дай да му хвърля едно око. — Той разтвори плика и ревна: — Знаех си, че ме будалкаш!

И тогава видях, че вътре е моят бележник!

— Господи, значи е в банката! — креснах. — Тук е само формулата.

— А бомбата?

— Не е бомба, Райзин. Току-що ти обясних, че флуор-80 не може лесно да стане бомба. Сигурно съм го забравил в магазина.

— Отровен ли е?

— Отровен ли? Че откъде да знам... Чакай, чакай... Излязох от къщи, сложих бележника в десния джоб, а флуора — в левия. После влязох в сладкарницата и за да не се отваря левия джоб, преместих... Всичко е наред! Образецът е в банката при пълна сигурност. Просто съм объркал пликовете.

Но Райзин не споделяше моето спокойствие.

— Значи си оставил онова ужасно късче в Морската банка?

— Да. И какво от това?

— Това е най-сигурната банка във Франция. Подземието, където се намира трезорът, има дължина четиридесет фута, ширина трийсет и височина десет. Това означава обем от дванайсет хиляди кубични фута. Там се поддържа ниска влажност и постоянна температура от шейсет и пет градуса по Фаренхайт. Стените са от много дебела стомана и железобетон с дебелина три фута. Подсказва ли ти всичко това нещо?

— Чакай — възкликнах, — чакай...

— Няма какво да чакам! Осъзнаваш ли какви си ги забъркал, безотговорни ми приятелю? Ти си успял да намериш за своето късче флуор-80 най-подходящата обвивка! Някога да ти е хрумвало да направиш бомба с размерите на банка? Браво!

— Познавам управителя, господин Льо Ке — казах. — Веднага ще се срещна с него.

— Днес е събота, банката е вече затворена.

— Да, знам, но ще го помоля да дойде с ключовете.

— Желая ти успех — рече Райзин.

Обадих се по телефона — г-н Льо Ке бе заминал за уикенда в Лаферте, на осемдесет мили от брега. Помъчих се да намеря такси, но попаднах на кола, в която нямаше нито една изправна част. След уморително и зловонно пътуване, през което на два пъти ремонтирахме колата, стигнахме до Лаферте и не особено лесно открихме господин Льо Ке.

— За вас съм готов на всичко — каза той. — Но да отворя банката, виж, това е абсурдно!

— Съветвам ви да го направите — казах заплашително.

— Господин Питър — отвърна той, — проблемът не е в моето нежелание. Просто вратата на подземието има брава с часовников механизъм. След като той е нагласен, никой не може да отвори вратата, преди да е изтекло определеното време. Това може да стане точно в 7:45 сутринта в понеделник! Нито миг по-рано, нито миг по-късно.

— Тогава ще се наложи да разбием бравата.

— За да се отвори подземието, трябва да се отнесе цялата врата. Каза го с гордост.

— В такъв случай ще се наложи да се отнесе вратата.

— Това на практика означава да се отнесе цялата банка — господин Льо Ке определено смяташе, че съм се смахнал.

— Тогава — започнах аз — не остава нищо друго, освен да се отнесе цялата банка. Поради недоглеждане, за което изцяло признавам вината си, аз превърнах вашата банка в колосална бомба. В сравнение с нея мултимегатонните бомби са само разрежено мляко.

— Един от нас двамата е откачил — заключи Льо Ке.

— Господин Льо Ке, ако вие не отворите подземие, Вселената ще изпита удар с мощност половин ултимон. Разрешете, моля ви, да ползвам телефона.

И тъй, аз се свързах със съответния отдел на службите за сигурност, а след това помолих господин министъра, чието име не искам да споменавам, да побърза. Тъй след дващест минути вече можех да доложя на Льо Ке:

— Всичко е наред. Армията и полицията са тръгнали насам, както и няколко мои колеги. Компанията, изградила подземие, изпраща със самолет най-добрите си специалисти. Ще можем да отворим подземие след около два часа.

Съвсем шашнат от чутото, той едва промълви:

— Занапред бъдете любезен да ползвате услугите на друга банка, господин Перфремънт.

Обградиха квартала, в който бе разположена банката, но се отказаха от евакуация. Повечето учреждения бяха затворени и реализирането на операцията мина лесно. Началникът на полицията тъпчеше лулата си с вид на артилерист, зареждащ оръдието си с последния снаряд. След това я насочи към мен — жест намек, че смята целия план за взлома в подземие на банката за една предварително подготвена операция. Господен Льо Ке вметна:

— Бронираната кола мина в края на деня и сега в банката почти няма пари.

Междувременно бе довтасал и моят стар враг Франкенбург. Той и колегите му съсредоточено изучаваха записките ми, които бях принуден да им дам.

— Трябва да проверя и препроверя — мърмореше Франкенбург. — Трябва ми компютър. Трябват ми поне пет дни.

Но дребничкият доктор Имхоф го прекъсна:

— Не можем да изключим вероятността написаното тук да отговаря на истината. Трябва да го допуснем, па макар и само за да ни е чиста съвестта. Има и друго. Всяко намаляване на налягането прави така наречения флуор-80 напълно безвредно вещество, нали? В такъв случай една дупка във вратата на подземиеето е вече достатъчна предпазна мярка. Така може и да доживеем до понеделник.

— Така е — съгласих се. — Предложението е разумно.

Специалистите от компанията за монтиране на сейфове вече разтоварваха техниката си. Между бутилките, защитните очила и разните апарати зърнах и няколко противогаза.

— Това пък за какъв дявол е? — попитах Льо Ке.

Франкенбург рече мрачно:

— Ако пробием дупка, до понеделник тъй нареченият флуор-80 ще се изпари.

Доктор Чап го подкрепи:

— Ако го оставим, ще се изпари, ако не го оставим — пак ще се изпари. Но ако оставим флуор-80 тук, ще се изпарим заедно с него в колективното небитие. Затова по-добре пробийте дупка.

— Господин Льо Ке — напомних аз, — бях ви попитал за какво са тези противогази.

— Когато вратата се подложи на външно въздействие, автоматично се включва сигнал за тревога и подземиеето се запълва със сълзотворен газ от вградени вътре контейнери.

— Сълзотворен газ ли казахте?

— С много висока концентрация.

— Тогава — закрепях аз — веднага се махайте от вратата! Моят флуор-80 встъпва в реакция само с едно вещество. Само с едно! И това е C_8H_7ClO , хлорацетофенон. А то, дявол да го вземе, е точно веществото, което влиза в състава на сълзотворния газ!

Франкенбург кимна в съгласие, а Чап допълни:

— Както и да го усукваме, здравата сме загазили.

Тогава се намеси малкият Имхоф:

— А има ли такава част от подземиеето, която да не е защитена?

Льо Ке отговори:

— Отвън е достъпна само една стена, допираща се до бижутерийния магазин на Моникендъм. Но само стената на неговото мазе е дебела два фута...

— Доведете Моникендъм! — нареди министърът на сигурността и известният бижутер и лихвар беше мигом докаран.

— С удоволствие ще отворя мазето си — подхвана той, — но имам партньор, Уормардъм. Нашето мазе се отваря с комбинация от две брави, отключващи се едновременно. Само един човек не може да отключи двете брави в едно и също време. Аз си имам своя секретна комбинация, Уормардъм — своя. За да се отвори мазето, трябва да присъстваме и двамата.

— Ето как се става богат — измърмори Райзин.

— Ето как се *остава* богат — поправи го Моникендъм.

— А къде е сега Уормардъм?

— В Лондон.

Веднага позвъниха в Лондон и агентите на секретните служби грабнаха възмутения нещастник Уормардъм направо от масата. Горкичкият пристигна в Сабл дьо Фес в състояние на пълно вдървяване и с още вмъкната в яката салфетка за хранене.

Затова пък аз, според шефа на полицията, бях вече напълно прозрачен. В очите му бях главатар на престъпна банда, истинската цел на която е сейфа на златарите. Той усили полицейския кордон, а Моникендъм и Уормардъм отвориха едновременно мазето.

Хората от компанията за монтиране на сейфове започнаха да пробиват задната стена на банката. Към пет сутринта процепът в стената бе вече готов.

— Великолепно! — казах. — Сега няма за какво да се притеснявате.

И предложих да изпием по чашка горещ чай. В отговор на моята любезна покана господин Льо Ке скочи да ме души.

Когато отворът стана широк два фута, един дребничък мъж взе моя ключ, мушна се през дупката и след малко се върна със скритото в моя сейф — малкото пликче с флуор-80.

— Кълна се в Бога, през цялото време сме били на косъм от гибелта — казах.

Не си мислете, че с това историята свърши. В онази безумна нощ, докато всички полицаи на Сабл дьо Фес и околностите са стояли на стража около банката и магазина на Моникендъм, банда се вмъкнала в галерията на принца на мамелюците. Крадците очистили всичко до шушка — при пълен комфорт. Свили безценна сбирка от

антични скъпоценности, три Рембранда, четири Холбайна, два Рафаело, един Тициан, два Ел Греко, три Ботичели, по един Вермеер, Грей и Грьоз. Казаха, че това било кражбата на века, а застрахователната агенция Лойд предпочела да изгуби целия океански флот, отколкото да заплати застраховката.

В този смисъл на мен ми провървя, че ме върнаха в Англия под стража. Тъжното е, че сега всички ме смятат — вижте докъде им стига нахалството! — за празноглав дърдорко. Като че ли флуор-80 е някаква шурава измислица, паднала от небето! Дявол да го вземе, че вие сам можете да си го направите в кухнята! Вземате 500 грама от минерала флуорит, после...

Ох, страхувам се, че моите две приятелчета дойдоха. Ще трябва да ви напусна, сър. Желая ви лека нощ...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.